

När skall det förbannade slaktandet sluta?

Först publicerad i tidningen *Rabotnij Put* (Arbetarens väg) 1-2/9 1917. Den svenska översättning från Frams Förlag, Stockholm, 1918. (Digitaliserad av Patrik Olofsson, Marxist Internet Archive)

Den fjärde krigshösten har brutit in i Ryssland. Det regnar, höstvinden viner på gatorna och över fälten. Sorgligt och trist ser det ut i städerna, men även på landet är det ingalunda angenämt. Och borta vid fronten längs den svarta skyttegravslinjen gå våra bröder under, de ryska arbetarna och de ryska bönderna. Jorden har blivit mjuk av regn och blod. Artilleriet dånar med sitt helvetesbuller. Människorna angripa, stöna i vansinne, springa därifrån i förtvivlan, falla ned medvetlösa och dö. Döende utan tal...

Och det är redan på fjärde året. Och slutet kan man ännu inte skönja. De härskande i alla länder säga, att det är omöjligt att stanna på halva vägen, "Man måste föra kriget till slut", "Man måste en gång för alla skära av den girige tyske rovfågeln hans vingar säga Rysslands, Englands, Frankrikes, Italiens och Förenta staternas "patrioter". – "Hör Ni mina tyska undersåtar, tillfogar den blodfläckade tyske kejsaren, våra fiender vilja förinta oss. Fylka er därför tätare kring min tron, tyska arbetare och bönder, kriget måste föras till slut, till fullständig seger."

Så återopa sig de båda koalitionerens maktavare på varandra och svara med offensiv på offensiv med förstöring, med död på död. "Kriget skall föras till slut." Men var är slutet? Den fjärde krigshöstens kalla regn faller redan över slagfältet men slutet kan ej ännu skönjas.

Sju millioner människor ha i Europa dödat under kriget. Sex tusen män dödas i genomsnitt varje dag. Fem miljoner krymplingar har slaktandet i de krigförande länderna bragt som offer. En vinterkampanj förestår. Och snart skall folket från sina härskare i de olika länderna höra sägas; nästa vår företaga vi den stora avgörande offensiven Kriget måste föras till slut!

Redan länge ha generalerna, diplomaterna, politikerna i alla länder vunnit den övertygelsen, att i detta krig varken den ena eller den andra sidan skall vinna en, fullständig seger. Tyskland har övervikt på kontinenten, men på havet är det fullständigt avskuret. Varken den ena eller den andra sidan synes vara i stånd att tvinga fienden till en fred efter sitt sinne. Nu har tyskarna erövat Riga, fronten har förskjutits ett stycke över de dödade soldaternas knotor, men freden har knappast ryckt närmare. Italienarna ha med förskräckliga ansträngningar ryckt framåt på några ställen. Den franska fronten förblir trots oräkneliga offer på ömse sidor oförändrad. Det är ett krig utan mening och utan resultat. Liksom en blind häst ej kommer ur fläcken trots alla ansträngningar, så kunna de förblödande mångmiljonerna icke rubba kriget ur dess döda punkt.

Alla regeringar se det och förstå det, men de äro vanmäktiga att sluta fred. Regeringarna äro rädda för freden. De känna att fredsslutets dag skulle bli en vidräkningens dag. De utmattade soldaterna skola kom fram ur de blodiga gravar, som man kallar skyttegravar, de skola se sig om i de ödelagda byarna och städerna och tillsammans med millioner av krymplingar, millioner av änkor, gubbar och faderlösa, som förlorat sitt enda stöd skola de hotfullt och förbannande höja sin hand mot sina regeringar. "Ni är skuld till allt, ni kejsare och konungar, presidenter och ministrar, ni borgerliga deputerade, bankirer, kapitalister, ni ljugande tidningsmän, ni biskopar, präster och rabbiner! Ni har framkallat kriget, det blodigaste och gemenaste krig som någonsin har vanärat mänskligheten. Ni har förberett kriget, ni har arbetat för det. Ni har heliggjort det genom välsignelsen från kyrkan, från

synagogan, från moskén. Ni har berövat våra bröder på allt; liv, hälsa, frukterna av sitt arbete. Och istället för allt detta har ni givit dem nytt elände och nya kedjor!"

Under trycket av den av dem begångna, förbrytelsen bemöda sig regeringarna i de krigförande länderna i blott om en enda sak: att i det längsta uppskjuta vidräkningens dag. Av ångest att nödgas avge räkenskap för de tre vinterkampanjerna bereda sig regeringarna till ett fjärde vinterfälttåg liksom en kortspelare som har förlorat, förlänger spelet för att uppskjuta bankruttens timma.

De tyska kvinnorna och mödrarna draga i massor genom gatorna och begära fred och bröd. Ett stort missnöje råder bland Tysklands hungrande massor. Då tvingar kejsaren sin armé till nya ansträngningar. Istället för bröd och fred erhåller tyska folket ett telegram om intagandet av Riga. Hindenburg lyckönskar de tyska arbetarna och bönderna med underrättelsen, att deras bröder snart skola med sina lik stenlägga vägen till Petrograd. "Framåt, soldater, under Peter-Paulsfästningens murar skolen I finna den önskade freden!"

Och samtidigt förklarar den ryska regeringen (not 1), att nu då den tyska hären angriper oss kan man mindre än någonsin tala om fred. "Förbannad vare den, som nu talar om fred", utropade Kerenskij i sitt tal i Moskva. Om fred kan man först då tal, sade "patrioterna", när fienden jagats ut från ryskt område.

Tre år har det tagit för den tyska armén att under offensiver och återtåg kämpa sig till sin nuvarande position. Ha vi anledning tro, att vi på mindre än tre år skulle kunna kasta ut tyskarna ur Ryssland? Och om vår offensiv vore framgångsrik, är det då inte antagligt att tyskarna skulle förklara; att nu då ryssarna hota Tysklands gränser, kan det ej vara tal om någon fred.

Och om denna vinter eller nästa vår vårt militära läge blir ogynnsammare för oss? Hur går det då? Var och när skall freden slutas? På vad skall det ryska folket och de arbetande massorna i hela världen hoppas? Eller är Europa, och med det Ryssland, dömt att förblöda? Folken förstöra och sönderslita varandra, De stöna av smärta och förtvivlan och finna ingen räddning och de som stå över folket, deras regeringar, de monarkiska som de republikanska, fortsätta att döda massornas medvetande med sin krigshets och med den järnhårda disciplinen. Vi se, hur hos oss i krigets intresse dödsstraffet återinföres vid fronten och nu, efter Riga intagande, uppkastas frågan om dödsstraffets återinförande även i övrigt.

Kriget uppslukar ej blott människoliv och egendom utan också hela vår revolution med alla de av den väckta stolta förhoppningarna.

Krigets förlängning betyder Europas och framför allt Rysslands fördärv. Alla länder bli ruinerade av detta krig. Under årtionden skall man nödgas bygga upp vad man nu förstör. De rikare länderna, som Tyskland och England, skola fortare komma sig. Men vårt efterblivna Ryssland, som är totalt ruinerat genom det över dess krafter gående kriget, kan bli offer för de främmande kapitalisterna – de tyska, engelska och amerikanska – är det ej detsamma vilken? Oberoende av händelserna vid fronten gör kriget av Ryssland, ju längre det pågår, en, koloni – fred och blott fred kan rädda revolutionen, Ryssland och Europa!

– "Alltså måste man böja sig för Wilhelm. Ge honom allt vad han erövat!"

Nej! Vi vända oss ej till Wilhelm. Vi söka ej Berlinerbödelns gunst eller nåd. Men vi vänta lika litet något gott av de andra regeringarna, som simma i sina folks blod. Och vi hysa absolut inget förtroende för vår regering, som framgick ur revolutionen, men gått över till dess värsta fiender. Nej, vi vilja ej övertala regeringarna och bedja ej våra fiender om förskoning. Vi vända oss till folket, till arbetarna, soldaterna och bönderna med maningen att fördubbla, ja, tredubbla kampen för freden.

Regeringarna komma och gå som skum på böljorna. Men här avgöres hundrade millioner mänskliga väsens öde, kommande släktens öde, hela mänsklighetens öde. De rovgiriga vansinniga, som stå i spetsen för de krigförande folken, upprepa med blödsint envishet: "Krig till det yttersta!" Må ett mäktigt rop från alla folk: "slut på kriget", genljuda i öronen på dessa ansvarslösa kriminaldårar.

Lögn och sanning

I alla krigförande länder lida och förgås folkmassorna i lika hög grad under kriget. Man säger dem att kriget föres för rätten, friheten, oavhängigheten. Hos oss säger man att kriget föres för revolutionen. Osanning! Lögn! Folken äro indragna i kriget ej för att kämpa för friheten utan för sina härskares intresse. Och också nu förblöda folken, emedan de ena kapitalisterna alltjämt hoppas få överhand och de andra, som ej uppnått sina mål, frukta freden som en domstol. Om vi ryssar verkligen kämpade för revolutionen, kunde vi då gå hand i hand med de engelska imperialisterna, amerikanska börsmännen och de franska ockrarna, med alla dessa ärkefiender till den ryska revolutionen? Skulle våra egna män som Purischkevitsch, Rodzank, Miljukoff, Gutschkoff, generalerna Korniloff och Alexejeff träda in för krigets fortsättande, om detta skulle stärka och ej försvaga revolutionen? Osanning, bedrägeri! Vi kämpa icke för en idé, icke för folkets intressen, vi kämpa emedan man tvingar oss därtill med piskan, på kommando av de ryska och allierade imperialisterna, liksom Tysklands och Österrikes soldater döda och dö under sina dynastiers, sin adels och sin bourgeoisies piska. Detta krig är slavarnas ömsesidiga sönderslitande, drivna mot varandra av slavägarna.

Sådan är den verkliga sanningen om kriget.

De falska socialisterna

Denna sanning, hemlighålles sorgfälligt för folkmedvetandet av de härskande klasserna och deras redskap. I alla länder ges det "socialister", som hjälpa bourgeoisien att strö sand i ögonen på de arbetande massorna. Dessa "socialpatrioter" understödjda i Tyskland Hindenburgs blodiga dåd. I Frankrike och England sitta de i regeringen samman med kapitalisterna och mana arbetarna att tåligt gjuta sitt blod. Slutligen ha dessa socialister som för länge sedan övergett socialismen största delen av den ryska regeringsmakten i sina händer: Kerenskij, Savikoff, Tschernoff, Awksentiew, Skobelev, Propokowitsch ? de äro samtliga ministrar från två "socialistiska" partier: de socialrevolutionära och menschewiki. Och dessa socialistiska "patrioter" utbreda ej blott hos folket falska, idéer över kriget utan straffa ock med död och fängelse dem som kämpa mot, kriget. Det är ej våra män, det är ej folkets vänner. Nej, det är desertörer, överlöpare i bourgeoisiens läger.

Internationalisterna

Men i alla länder ges det andra socialister, trogna och ärliga kämpar för de arbetande massornas intressen, oförsonliga fiender till utsugarna och deras förbannade krig. Det är de socialistiska internationalisterna. De säga folket sanningen. De nämna tingen vid deras rätta namn. De färga ej det gemena människoslaktandet med en revolutionär färg, rövarena nämna de rövare och rov rov. De vilja ej göra några kompromisser, varken med sina egna samveten eller med de besittande klassernas samvetslöshet. Internationalisterna uppfordra arbetarmassorna i alla länder till en oförsonlig kamp mot, kriget och mot de imperialistiska regeringarna.

Folkets huvudfiende finns inom det egna landet ropade det tyska proletariats revolutionära ledare Karl Liebknecht. Ju djärvare och energiskare arbetarklassen i varje land kämpar mot sin egen bourgeoisie, mot dess krigsplaner och diplomatiska intriger, desto snabbare skall fredens stund slå. Samma paroll riktades till de österrikiska arbetarna av Friedrich Adler, den hjältemodige kämpen mot Habsburgermonarkin och dess brottsliga medhjälpare och lakejer. I alla krigförande länder ha

internationalisterna under dessa tre år vunnit genklang i de av bourgeoisien bedragna massornas hjärtan. Den olycklige soldaten, som hungrig, betäckt av löss sitter i den av vatten förstörda skyttegraven och väntar döden av en kula eller av giftgas, han känner med hela sin själ sanningen i internationalisternas revolutionära propaganda.

Soldat, tänk efter och förstå!

Den nuvarande samhällsordningen är sådan, att en liten minoritet förfogar över den stora majoritetens arbete och liv. Bourgeoisien, stark genom sitt kapital, sina kunskaper och sin slughet, härskar i alla länder. Det är hon, som för sina intressens skull sänder arméerna i döden, det är hon som tämjer många förutvarande socialister och gör dem till sina tjänare, med vilkas hjälp hon bedrager folket. Blott kampen mot bourgeoisien och mot det borgerliga samhället kan ge folken freden. Arbetarklassen måste beröva bourgeoisien hennes makt och tagande statens ledning måste den först avsluta kriget och sedan göra ett slut på hela den borgerliga regimen.

Bourgeoisien i alla länder känner att uppgörelsens timma för alla dess förbrytelser nalkas. Därför förföljer den nu med tiodubbelt hat folkets ledare, de revolutionära socialdemokraterna, ställer dem inför rätta, dömer dem till tvångsarbete och låter om möjligt skjuta dem, medan den i alla länder smädar dem på det skamligaste. Om Karl Liebknecht skrev de tyska borgerliga tidningarna att han var bestucken av England; Friedrich Adler förklarades av de österrikiska patrioterna för en agent åt det tsaristiska Ryssland. Den engelske socialisten Mac Lean, som nyligen kommit ut från tukthus ha de engelska chauvinisterna stämplat som ingenting annat än en kaisers soldenär. Och även hos oss blir de internationella socialdemokraternas parti (bolschewiki) för sin trohet mot den internationella arbetareklassens sak av allehanda reaktionära figurer (Miljukoff, Pereverseff, Alexinski, Burtseff e t c.) beskyllda för germanofilism, och man påstår att dess ledare ha förbindelser med tyska regeringen. Och Kerenski med Avksentieff och Skobelev förfölja lika skamlöst bolschewiki som den tyske kejsaren förföljer Karl Liebknecht och våra andra tyska vänner.

Det ges olika socialister

Detta måste framför allt en var arbetare och soldat lära sig förstå. I den heliga skrift heter det, att inte en var som anropar Herranom kommer in i himmelriket. Och även vi kunna på grund av en bitter erfarenhet säga, att ej en var som kallar sig socialist också är socialist.

De S.R. (socialrevolutionära) kalla sig socialister. Menschewiki kalla sig socialister. Men kriget är en prövosten för socialisterna. Det ges socialister, som understödja kriget, de förbrödra sig med de borgerliga klasserna, de förhemliga för folket bourgeoisiens planer och syften, deras hemliga fördrag. De begära av armén det blinda utförandet av dessa hemliga planer. Socialister i orden äro de i gärning bourgeoisiens hjälpare och tjänare. Sådana äro socialrevolutionärerna och menschewiki. Deras ministrar ha återinfört dödsstraffet och genomfört nya tvångsarbetslagar. Deras ledare med Tseretelli i spetsen rösta för bibehållande av dödsstraffet. Menschewiki och S. R.-ministrarna häkta bolschewiki, hålla dem utan undersökning och utan anklagelse i fängelse, undertrycka bolschewikis tidningar och understödja den gemensamma smädekampanjen mot dem. Och allt detta, medan vårt parti, bolschewiki, för en oförsonlig kamp mot kriget.

Kan man betrakta Kerenskij, Avksentieff, Tseretelli och Tschernoff som socialister? Aldrig! De äro direkta fiender till arbetarklassen. Ja, men bland arbetarna och särskilt bland soldaterna ges det ju icke få S.R. och menschewiki? Alldeles riktigt. Men det är en helt annan sak. Arbetaren som är menschewik, eller soldaten som är S.R.-ist, äro inga fiender till oss. De äro våra ännu icke tillräckligt upplysta kamrater. Man måste upplysa dem, att de skänkt sitt förtroende till otillförlitliga partier, att deras ledare förrätt arbetarklassen, och de skola förstå det då S.R. och Menschewiki äro

för krigets fortsättande och fortsättandet av kriget bringar förstörelse och ruin över alla folk, men framför allt över ryska folket, det fattigaste och mest pinade av dem alla.

”Förbannad vare en var som nu talar om fred” (not 2) sade socialrevolutionären Kerenski., Nå, gott, vi frukta varken påvens eller S. R:s förbannelse. Vi icke blott tala för fred utan vi kämpa för den, och samman med folket förbanna vi dem som framkallat kriget och nu förlänga det i det oändliga. I vår kamp frukta vi icke förföljelser: vi ha vant oss vid dem under tsarismen. Och vi tro fast på vårt mål. Revolutionens våg har givit Kerenskij makten och han inbillar sig, att han kan föreskriva historien dess gång och kommendera proletariatet. Arma villfarelse! Nästa vågslag, för vilket han så rådes, skall underifrån rycka honom bort och visa honom, att arbetareklassen är allt och han, Kerenskij, blott en uppkomling, det vill säga alls ingenting.

»Ni uppfordrar till desertering!«

Detta påstås ofta för att misstänkliggöra oss. Man ljuger, när man föreger, att vi råda till att kasta bort vapnen och att överge skyttegravarna. Vilket prat! För visso, det kan ha hänt att någon soldat, som läst i en borgerlig tidning, att bolschewikerna uppmana till desertering, har trott därpå och kastat bort vapnen. Men det är ej vår propaganda, utan den oärliga borgerliga pressens propaganda, som påbörjar oss detta. Kan deserterandet av enstaka soldater eller insubordinationen av enskilda grupper göra ett slut på kriget? Soldaterna desertera av trötthet, förtvivlan, fruktan, men icke av bolschewismen. Efter två månaders allmän hets och smädelse mot oss är t o m krigsministern Sawinkoff tvungen att medge, att de bolschewikiska regementena, när de komma i strid, icke slåss sämre än de andra och att några av dem till tre fjärdedelar stupat på slagfältet! Och under det att otaliga av våra soldater gå under i detta slaktande, som de ej ha framkallat, fortsätta de borgerliga tidningarna att smäda den marterade armén. Det ges i sanning ingenting gemenare än dessa borgerliga Judastyper.

Men om änskönt de internationalistiska soldaterna dö liksom de andra, så bedraga de sig därför icke.

De äro fast övertygade om, att detta krig icke är vårt krig. Och i saknad av varje som hälst förtroende till de härskande klasserna, bereda de sig till att genom den, gemensamma kraften av arbetarna och soldaterna, tillsammans med Tysklands och andra länders arbetare och soldater, göra ett slut på och sätta dess upphovsmän på de anklagades bänk. Vi internationalister voro mot offensiven. Vi hänvisade till andra vägar.

Ja, ännu omedelbart före offensiven av den 18 juni ha vi internationalister öppet och energiskt varnat för densamma. Kejsar Wilhelm, sade vi, har icke förgäves, i fyra månader icke haft mod att angripa den av honom förhatade ryska revolutionen: han var icke säker på sin armé. Och just denna osäkerhet måste man utnyttja, sade vi. Man måste genom handling visa de tyska, österrikiska och överhuvud alla arbetare, att den ryska revolutionen för en helt ny ärlig, folklig utrikespolitik. Att den på intet sätt vill annexioner eller våldsdåd. Att den icke erkänner de gamla våldsfördragen. Att den understöder revolutionen i varje land, det må vara allierat eller fientligt. Att den föreslår alla folk en omedelbar och ärlig fred. Och för att visa, att detta ej är tomma ord måste man genast offentliggöra de hemliga fördragen, avskilja ur regeringen de borgerliga imperialistiska ministrarna och vägra betalandet av alla lån, som tsarismen upptagit. En motsvarande energisk och djärv inre politik skulle föras: republiken skulle utropas, duman upplösas, alla ståndsskillnader upphävas, de jordområden som storgodsägarna inneha skulle exproprieras, förmögenhetsskatt skulle genast införas, alla statsmarodörer på det strängaste förföljas. En sådan politik skulle ej blott i det inre stärka revolutionen utan den skulle ock avsevärt höja revolutionens internationella prestige. De arbetande och utplundrade massorna i hela världen skulle känna den största sympati för den ryska revolutionen och lidelsefullt önska att efterlikna den. Å andra sidan skulle den ryska revolutionen framkalla skräck och hat bland de härskande i hela världen. Härigenom skulle således

imperialisterna och de undertryckta massorna i hela världen delas i två läger och vår revolution skulle, brytande krigets spets, påskynda den europeiska revolutionen. Men den efterblivna delen i av arbetarna och särskilt av soldaterna och bönderna förstodo oss ännu inte; de sände till sovjets en majoritet av S. R. och menschewiki. Dessa förenade sig med bourgeoisin, och bourgeoisin begärde och erhöill offensiven. Vi internationalister och bolschewiker ha muntligt och i pressen sagt att offensiven var den bästa skänk åt kejsaren. "Se" – måste han ovillkorligen, säga de tyska soldaterna – "den ryska revolutionsregeringen angriper oss hand i hand med de engelska och franska, italienska och amerikanska imperialisterna, som sträva efter att förstöra Tyskland. I kunnen ej ha något. förtroende till den ryska revolutionen." Kejsar Wilhelm 'hade möjligheten att svara på vår offensiv med en motoffensiv. Den moraliska betydelsen av den ryska revolutionen skadades, och materiellt och fysiskt var kaiser Ryssland överlägset. Resultatet blev: tallösa offer, frontens genombrytande, Rigas fall och stor fara för Petrograd.

Vem här skulden?

Svaret är klart: skulden har den provisoriska regeringen, som städse och i allt verkställt kadetternas och imperialisternas vilja. Skulden bära socialrevolutionärerna och menschewiki, som ha understött offensivens brottsliga äventyr. Vårt parti bär ingen skuld. Vi varo i minoritet, makten var ej i våra händer. Vi kunde blott varna. Denna vår plikt ha vi fyllt och vårt samvete är rent. Nu må de soldater, arbetare och bönder, som överlämnat ledningen och makten åt S. R. och menschewiki, fordra av dem sträng räkenskap.

Landets läge

Ända från revolutionens början var landets läge mycket svårt. Dag för dag, timme för timme blev det mer kritiskt, tack vare den fullständiga överksamheten från provisoriska regeringen, som ej hade mod att mot de borgerliga klassernas vilja genomföra en enda allvarlig reform. Därtill kommo följderna av den senaste olycksaliga offensiven och läget blev ytterst farligt. Vad bringar oss nästa dag? Regeringen och med den menschewiki och S. R. ropa: "nu är det inte tidpunkten att driva politik, alla krafter och medel måste inriktas på landets försvar." Det är lögnaktiga, hycklande ord. Landets försvar är otänkbart utan politik. Men det behövs en god politik, och den provisoriska regeringens landsförsvarspolitik är lika ödesdiger och folkfientlig som offensivens politik.

Om regeringen verkligen vore revolutionär, folklig, verkligen vore en arbetareregering, skulle den bemöda sig att genast återvinna revolutionens minskade prestige. Framför allt måste man förverkliga förutvarande program och befria sig från de egna och allierade imperialisterna. Ju mer kritiskt läget är, desto mer energiska måste medlen vara. Genast borde fredsbetingelserna offentliggöras och understödjas i det inre genom revolutionära agrariska och finansiella åtgärder. Det vore det starkaste slag genom vilket vi nu skulle träffa Wilhelm.

Är den nuvarande regeringen i stånd att föra en sådan politik?

Nej! Den är en fullständig slav åt bankirerna, de allierades diplomater, kontrarevolutionärerna. Regeringen uppfordrar proletariatet att delta i landets försvar, men själv har den avväpnat arbetarna och hetsat kosacker och junkrar emot dem. Regeringen uppfordrar oss att överge "politiken" och samtidigt för den själv en rent ultrareaktionär politik, den häktar bolschewiki, undertrycker arbetaretidningar, uppmuntrar hetsen och smädelsen mot oss.

Nu skall icke drivas någon politik, säga Kerenskij och Avksentieff, och samtidigt föra de den härskande klassens politik: de häkta bondekommittéerna för deras anspråk på storgodsägarnas jord. Och dessa människor djärvas ännu säga, att de föra ett revolutionärt krig, ett folkkrig!

Under sådana förhållanden faller ansvaret för landsförsvaret liksom tidigare ansvaret för offensiven helt och hållet på regeringen och på de denna understödjande S. R. och menschewiki-partierna.

För oss, den revolutionära socialdemokratins parti, är landets öde, det ryska folkets frihet och oavhängighet icke mindre dyrbart och nära än Kerenskijs och Tseretellis, men just därför förbli vi även nu under dessa dagar av de förskräckligaste prövningar i den oförsonligaste opposition till den provisoriska regeringens politik, som undergräver både revolutionen och landsförsvaret. Den enda räddningen är nu som förut kampen för det snaraste slut på kriget. Men erfarenheten från de senaste tre åren säger oss, att slaktandet blott kan sluta genom trycket från den växande revolutionen i Europa. Alla edra ansträngningar, arbetare och soldater, måste vara inriktade på att understödja den revolutionära rörelsen och driva den framåt. Tysklands ärliga socialister, dess revolutionära arbetare måste veta, att Ni föra samma krig som de. Rigas fall är ett hårt slag. Petrograds fall vore en olycka. Men störtandet av det ryska proletariatet vore en katastrof.

Arbetare! Arbeterskor! Soldater!

Vi kunna icke göra vårt lands öde beroende av Kerenskijs politik och Korniloffs strategi. I morgon kan Kerenskij utlämna landet åt kontrarevolutionen lika väl som Korniloff i går utlämnat Riga åt tyskarna.

En kraft är nödvändig, som vore i stånd att gottgöra alla Kerenskijs och Korniloffs fel. Det är det internationella proletariatets revolutionära makt. På den kraft vilja gubbarna inte tro, de politiska ynkryggarna, småborgarna. Men för oss ges det ingen annan säker, förtroendevärd kraft än denna. Om Hohenzollern trots alla ”försvars-ansträngningar” skulle slå oss genom övervikten av sitt artilleri, sin teknik, sin organisation – betyder det verkligen döden för det ryska folket? I Europa ges det en kraft, som skall bli färdig med alla Hohenzollrare. Under detta krigs omänskliga lidande hopas hos Europas arbetaremassor så mycket hat, som man ännu aldrig sett i hela historien. Karl Leibknecht och Friedrich Adler äro blott förelöpare till gigantiska strider i Tyskland och Österrike. De 183,000 arbetare och arbeterskor, som i Petrograd röstat för oss vid valen till stadsduman utgöra ett kraftigt stöd för Internationalen. Moskvas arbetare, som just genomfört sin stora strejk, äro också ett mäktigt stöd för Internationalen. Så länge dessa stöd existera och växa är revolutionen icke förlorad. Nödvändigt är blott att också vi orubbligt förbli på våra poster under den tredje Internationalens fana.

Regeringen talar med ett föga uppriktigt lugn om oundvikligheten av en fjärde vinterkampanj. Men vad skola folken säga därom? Och arméerna? De revolutionära händelserna i Europa kunna utveckla sig snabbare än mången tror. Vi ha ingen rätt att förlora modet.

Målmedvetna arbetare och soldater! Väck de efterblivna, upplys de okunniga. Mitt under krigets värsta ohyggligheter förkunna folken sanningen, visa dem vägen till räddning. Det är nödvändigt att folket själv tar makten i sina händer. Och folket, det är arbetareklassen, den revolutionära armén, de fattiga ute på landet. Blott en arbetareregering skall göra slut på kriget och rädda vårt land.

Tro icke de borgerliga fienderna. Tro icke de falska vännerna, socialrevolutionärerna och menschewiki. Hoppas blott på Eder själva. Det är vår paroll.

Framåt till kamp. Den röda fanan allt högre och högre!

Dagen nalkas, då de förbrödrade arbetarna i alla länder skola ej blott förinta kriget utan ock den kapitalism, som framkallat det!

Leo Trotskij,

1-2 September 1917

Not 1) Kerenskijs regering. Detta var skrivet före novemberrevolutionen (övers. anm.).

Not 2) I Frams upplaga har tryckfelsnisse gjort att ordet "fred" utbyts mot "krig" (PO anm.).